

”Skjult for mine øjne”

10. søndag e. trinitatis i Martinskirken, 28. august 2011 (LGJ)

Salmer: 696 – 62v3-6 – Mika 7 – 148 // 321 – 430 – 432 – Udgang 493v1

Læsninger: 5 Mosebog 6,4-9; 1 Korintherbrev 12,1-11; Lukas 19,41-48.

Lukas 19,41-48

Da han kom nærmere og så byen, græd han over den og sagde: "Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne. For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid." Så kom han ind på tempelpladsen, og han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem: "Der står skrevet: 'Mit hus skal være et bedehus.' Men I har gjort det til en røverkule." Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperstepræsterne og de skriftkloge, ja, alle folkets ledere søgte at få ham ryddet af vejen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele folket hang ved ham for at høre ham.

Nåde og fred være med jer fra Gud vor Fader og fra Jesus Kristus vor Frelser!

1. Nogle dage ser vi næsten intet. Andre dage har vi øje for detaljerne. Nogle dage overser vi hinanden. Andre dage ser lægger vi mærke til ansigtet, øjnene og mimikken, bedrøvelsen og glæden.

Jesus taler i dag om, hvad vi ser hos os selv: om indsigt i vor situation. Og han viser os, at det er nødvendigt med indsigt. Det var nødvendigt for byen Jerusalem. Men indbyggerne så det ikke selv. Spørgsmålet for os er så, om det er nødvendigt for os? Er det en nødvendighed, at vi indser vores virkelige situation? Eller er det godt nok at se overfladisk på os selv og på hinanden?

2. Da Jesus kom nærmere og så byen, græd han over den. Han kom nærmere og så. Ikke at det var nødvendigt for Jesus at komme nærmere for at se deres situation. Han så det jo allerede det hele på afstand. Men han ville nærmere for at redde. Og da græd han.

Han kom nærmere den by, som var byen, hvor Gud havde åbenbaret sig for folket på en særlig måde. - Byen, hvor Guds tempel var bygget, og hvor han havde taget bolig på en særlig måde. Byen, hvor offerlammet stod i centrum for gudstjenesten, det lam, der havde været deres redning, dengang Gud reddede dem ud af Egypten og som folk. Den by, hvor velsignelsen havde lydt igen og igen: ”Herren velsigne dig og give dig fred!” - Han kom nærmere.

3. Han ser også ind i vores menighed og kristenliv. Og han kommer nærmere. For vi betyder noget for ham. Faktisk elsker han os. Ved dåben og troen er vi knyttet sammen med ham i sådan en grad, at han kalder os ”sit legeme”. Vi *er* hans legeme. Og han siger til os, at hvor to eller tre er forsamlet i hans navn, dér er han hos dem. Det holder os sammen i en kristen menighed. Det har motiveret os til at være sammen med hinanden, selv om vi ikke havde nogen som helst andre grunde til at samles. Ja, nogle gange ville vi have foretrukket andre mennesker at være sammen med. For i menigheden så vi mere af vor egen fattigdom og mere af de andres, end vi havde lyst til. Men vi så også mere af hans kærlighed og nåde. Sådan var det. Og sådan skal det være.

4. Men sådan var det ikke mere i Jerusalem som helhed. Jesus fortæller nemlig, hvad folket selv så, eller snarere ikke så. *Han sagde: "Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred. Men nu er det skjult for dine øjne."* Offerlammet var ikke længere deres nødvendige og eneste redning. Ofringerne i templet var blevet ritualer, som de overholdt, uden at de rigtigt indså, hvorfor de var nødvendige. De levede ikke længere af nåden, men overholdt bare reglerne i loven. Og de havde føjet nye regler til, for at både de selv og andre kunne se, at de tog reglerne alvorligt. Fromhedsregler havde udviklet sig i jødedommen. Mon ikke de oplevede, at Gud var dem nær i

deres gudstjeneste? Sandsynligvis. Men de vidste ikke, hvad der tjente til deres fred. De så det ikke. Det var skjult for deres øjne.

5. Sådan er det gået kristne op igennem kirkens historie. Mennesker blev kristne – med nødvendighed. Det var deres redning, at de lærte Jesus at kende. Hans offer. Påskelammet. De så Guds lam, som bærer verdens synd. Men nødvendigheden blev afløst af skik og brug. Og skik og brug blev svagere, og andet blev efterhånden mere nødvendigt. Og gudstjenesten blev noget, man valgte til og fra, og til sidst var der kun få kristne tilbage. Eller man søgte en anden gudstjeneste, hvor menneskeskabt fromhed og religiøse oplevelser erstattede Guds ord og Jesus Kristus som forsoner. Og da de sidste i menigheden døde, var der ikke længere nogen, som så det Guds Lam, som bærer verdens synd. De så ikke, ”hvad der tjente til deres fred.”

6. Det får mig til at tænke på, hvad Jesus sagde til en menighed, som havde fået det sådan, menigheden i Laodikæa: Jesus rådede menigheden dér til *at købe salve til at salve dine øjne med, for at den kunne se!* Det er i Åbenbaringen kap. 3. Han siger forud: *Jeg kender dine gerninger, du er hverken kold eller varm. Gid du var enten kold eller varm! Men nu, da du er lunken og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min mund. Siden du siger: Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet, og du ikke ved, at hvis nogen er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, er det dig (Åb 3,15-17).* Og fortæller dem, at han ikke siger det på afstand. Han står lige ved deres menigheds dør: *”Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig. Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone. Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne” (Åb 3,20-22).* At det var afgørende for disse kristne at få åbne øjne, skal vi ikke være i tvivl om.

7. Det som kendetegner en menighed, der har det som menigheden i jødernes Jerusalem og som den kristne menighed i Laodikæa, er, at den ikke ser og ikke indser. Den hygger sig med sig selv og glæder sig over sig selv og alt det, den udretter. Sådan var det gået jøderne som folk. De blev vejledt til selvtilfredshed af deres ledere. De var overbeviste om deres egen fromhed. De havde en god ”mavefornemmelse”. De følte, at de slog til og var bedre end de fleste andre. Al fromhed, som gør os selvtilfredse og lader os synke ned i falsk fred, er ikke nogen vej til Gud, men den blinde vej til dom og undergang, også selv om vi synes, at det går godt og har det godt med, hvad vi gør, og hvor vi kommer i kirke. Men hvor er Herren? Er han måske udenfor? Ikke indenfor, men udenfor! Men han banker på. Han vil give sin menighed øjensalve, så den kan se, at hvis nogen er fattig og nøgen, så er det netop den. Og at han er dens frelser.

8. Budskabet til Jerusalem dengang lød sådan: *”For der skal komme dage over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og trænge ind på dig fra alle sider. De skal jævne dig med jorden og dine børn sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din besøgstid.” (v43-44).* Jesus forudså Jerusalems ødelæggelse. Og det blev frygteligt. Frygteligt for Guds folk og for Guds by. Dom over frafaldet. Det var et forvarsel på dommedag, da Menneskesønnen skal dømme levende og døde. Men hvorfor dømte Gud dem så hårdt? Er der virkelig nogen, som har fortjent sådan en dom? Det er svært at indse, ja faktisk umuligt at indse. Altså med mindre vi køber øjensalve at salve vore øjne med, så vi kan se vor nøgenhed og vores skam. Men hvem har lyst til det?

9. Der er jo ellers rigeligt med tegn på, at vi mennesker behøver fred og ikke kan skabe den selv. F.eks. oplevelsen af tomhed og meningsløshed. Og erfaringen af død og undergang. Og samvittighedens fornemmelse af skyld og frygten for straf. Hvor kommer alt dette fra? Og hvordan overvinder vi tomhedsfølelsen, døden og skylden? Det er der ingen af os, der kan. Tomheden kommer og erobrer dit hjerte. Døden tager dig til sidst. Og skylden er din tunge rygsæk, når du rigtigt mærker efter. Og den tager du med dig i døden! - Dog er der én eneste redning: Nemlig Jesus

Kristus! At han er kommet til os og har båret al skyld og har overvundet døden og dommen for os. Han besøger os med evangeliet, så vi kan tro ham. Han besøger os hver især, og han besøger os, når vi er samlet til gudstjeneste og lytter til evangeliet.

10. Det gør jo indtryk, når nogen græder. Og særligt, hvis vedkommende græder over os. Hvis vi er årsag til at nogen græder, er det nok ikke så let at lytte til. - Jesus græder. Og gør vel i at lytte til ham. I Hebræerbrevet læser vi: *Mens han levede på jorden, opsendte han, under høje råb og tårer, bønner og anråbelser til ham, som kunne frelse ham fra døden, og han blev bønhørt for sin gudsfrygt. v8 Skønt han var søn, måtte han lære lydighed af det, han led, og da han havde nået målet, blev han årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham. (Hebr 5,7-9).* Han blev årsag til frelse. Til evig frelse! Han er redningsmanden fra tomheden, døden og skylden. For han blev slågtet for vore synder og opstod fra graven!

Det var også derfor han kunne give den lille menighed af apostle FRED efter sin opstandelse: *Om aftenen den samme dag, den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: »Fred være med jer!« Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren. Jesus sagde igen til dem: »Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer.« (Joh 20,19-20)*

11. Det er ham, som står ved kirkedøren. Det er ham, som er kommet ind i dag med dette budskab til os. For han vil give os fred, den fred, vi ikke selv ser, at vi har brug for. Han viser os det ved ordet. Derfor er det besøgstid. Han besøger os. Jesus græd, fordi Jerusalem ikke kendte sin besøgstid og ikke lukkede deres Herre ind. De forkastede ham.

Evangelisten Lukas uddyber det for os, hvad der menes med ”besøgstid”, når han fortæller, hvad Zakarias sang om: ... *solopgangen fra det høje vil besøge os for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej (Luk 1,78-79).* Når evangeliet om Jesus lyser ind det mørke, hvor vi sidder, da er Herren hos os. Da ser vi fredens vej.

12. Og vi får i evangeliet at vide, hvad der skal til, for at vi virkelig kan se, hvad der tjener til vores fred. Lukas fortæller, at Jesus *gik ind i templet og sagde: ”Min hus skal være et bedehus!” ... Og hver dag underviste han på tempelpladsen og hele folket hang ved ham. Mon ikke det er det, der skal til, for at vi lukker Herren ind i menigheden og i hjertet og ikke holder ham ude af vores liv? Jo. Menighedens gudstjeneste og vores kære kirke er et BEDEhus. Og undervisning i troen er ikke blot er en nødvendighed – både i hjemmet og i menigheden.* Sådan vil der fortsat være både gråd og glæde i vores menighed. Og Guds fred vil bevare vore hjerter i Jesus Kristus. Må Gud gøre det for os alle! Amen.